

Η ΦΩΛΕΑ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Ὁ πατήρ φθάσας εἰς τὸ μέρος τοῦτο τῆς διηγήσεως ἐσιώπησεν· οἱ δὲ μικροὶ υἱοὶ του παρετήρησαν τοὺς ὀφθαλμοὺς του πλήρεις δακρύων.

— Ἀλλὰ, πατέρα, — εἶπον ἀμφοτέρω — ἡ ἱστορία εἶναι ἀτελής! Τί συνέβη μετὰ ταῦτα εἰς τὸ γενναῖον ἐκεῖνο βοσκόπουλον, καὶ τί ἀπέγεινεν αὐτό;

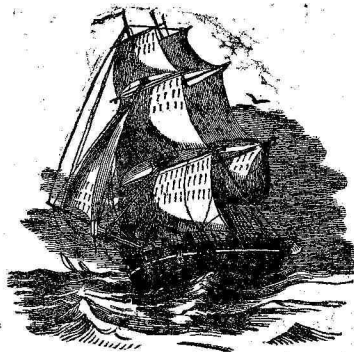
— Ἀγαπητά μου τέκνα, — εἶπεν ὁ πατήρ μετὰ συγκινήσεως, — τὸ βοσκόπουλον ἐκεῖνο εἶναι ὁ πατήρ σας. Ὁ εὐγενὴς βασιλεὺς, τὸν ὁποῖον σεῖς οὐδέποτε εἶδετε, μ' ἔλαβεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, εὐθὺς ἀφοῦ ἐτελειώσα τὰς σπουδὰς μου — τόσον δ' εὐχαριστήθη ἐκ τῆς πιστῆς ὑπηρεσίας μου, ὥστε μὲ ὠνόμασε Βὸν Τροφέχολδ (καλὸν καὶ ἀληθές). Ὁ ἀγαθὸς ἐκεῖνος βασιλεὺς ἀπέθανε πρὸ 10 ἐτῶν· ἀλλ' ἡ μνήμη του οὐδέποτε θά παρέλθῃ. Καὶ ἐγὼ καὶ ὅλον τὸ Κράτος εἴμεθα ἐδγνώμονες εἰς αὐτὸν εἰσεῖτι.

Ὁ μικρὸς διάδοχος, τὸν ὁποῖον κατὰ πρῶτον ἀπήντησα ὑπὸ τὴν δρῶν ταύτην, εἶναι ὁ νῦν ἐπαχίως καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Πρωσίας· ὁ δὲ παιδαγωγὸς του εἶναι ὁ ἱεροκέρυξ τῆς ἐκκλησίας, εἰς τὴν ὁποῖαν συγκαίμεν, ὁ ὁποῖος εἶναι τόσον καλὸς καὶ περιποιητικὸς πρὸς σᾶς, καὶ σᾶς διδάσκει τόσον ἐπιμελῶς τὴν Ἀγίαν Γραφήν. Ὁ ἀγαπητός μου πατήρ καὶ πάππος σας, ὅστις διήλθε τὰς τελευταίας ἡμέρας του ἐν τῇ οἰκίᾳ μου, ὑπῆγε πρὸ ἡμῶν εἰς τοὺς οὐρανούς. Αὐτὸς σᾶς ἠγάπα τρυφερώτατα, ἀν καὶ σεῖς ἦσθε τόσον μικρὰ, ὥστε δέν τον ἐνθυμείσθε καλῶς.

Ὁ Θεὸς μὲ ἠλόγησεν ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ἡδονήθην ν' ἀγοράσω τὸν πύργον τοῦτον —, εἰς τὸν ὁποῖον ἤμην ἀπλοῦς βοσκός. — Ὁ ἐπιστάτης μας εἶναι ὁ καλὸς μου φίλος Μιχαλάκης, ὅστις ἐστάθη ὁ πρῶτος διδάσκαλός μου εἰς τὰ γράμματα. Ἀλλὰ, τέκνα μου, ἡ τιμὴ καὶ ἡ δόξα δὲν ἀνέχουν εἰς ἐμὲ, ἀλλ' εἰς τὸν Θεόν! Τί ἡδονάμην νὰ κάμω ἐγὼ, πτωχὸν βοσκόπουλον, ἐάν μὴ ὁ Θεὸς διὰ τῆς προνοίας του προητοίμαζε τὴν ὁδόν; Αὐτὸς μ' ἔκαμε νὰ γνωρισθῶ μὲ τὸν διάδοχον διὰ μέσου τῆς φωλεᾶς ἐνδὸς πτηνοῦ, καὶ κατόπιν ἠλόγησε πλουσιοπαρόχως τὴν ἐντιμὸν ἐργασίαν μου. Ἐλπίζω δὲ ὅτι καὶ σεῖς θέλετε ἐπωφελεῖσθαι ἐκ τῶν προτερημάτων τὰ ὁποῖα ὁ ἴδιος ἀγαθὸς Θεὸς σᾶς ἔχει δώσει, ὥστε νὰ κατασταθῇτε καλοὶ καὶ ἐντιμοὶ πολῖται.

Πρὸ πάντων ὅμως ἐμπιστεύθητε ἐντελῶς ἑαυτοὺς εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ προσεύχεσθε νὰ σᾶς φωτίσῃ καὶ ὁδηγῇ εἰς ὅλας τὰς ὁδοὺς σας. Ταῦτα εἰπὼν παρετήρησεν, ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν μικρῶν υἱῶν του ἦσαν πλήρεις δακρύων· ὤθεν, θέσας τὰς χεῖρας ἐπὶ

τὰς κεφαλὰς των καὶ ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν, ἐδεήθη τοῦ Θεοῦ νὰ τοὺς εὐλογῇ χάριτι τοῦ Χριστοῦ. Ἀκούσατε, τέκνα, παιδεῖαν πατρὸς καὶ προσέχετε εἰς τὸ νὰ μάθητε γινώσιν. » (Παροιμ. δ' 1.)

Η ΤΟΥ ΝΑΥΤΟΥ ΑΠΟΦΑΣΙΣ.

Ἡ ἀκόλουθος διήγησις ἐγράφη ὑπὸ τίνος περὶ τῆς γητοῦ διαπερῶντος μίαν ἐκ τῶν ἀμερικανικῶν λιμνῶν.

Περὶ τὴν ἐννάτην ὥραν, λέγει ἕτερος ἐπιβάτης ἐπιβιβάσθεις εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πλοίου καὶ ἐφαίνετο ὑποθέτων ὅτι ἦτο μόνος του, διότι ὅλοι ἡμεῖς εἴχομεν ἀποσυρθῇ εἰς τὰς κλῖνας μας. Ἡ ἐπὶ τῆς τραπέζης λυχνία ἔφεγγεν ἀμυδρῶς, ἐδίδεν ὅμως ἀρκετὸν φῶς, ὥστε ἐδείκνυνεν αὐτὸν νέον. Καθίσας πλησίον αὐτῆς ἔλαβε βιβλίον ἐκ τοῦ θυλακίου του, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνέγνωσεν ἐπ' ὀλίγας στιγμᾶς. Ἐπεῖτα θέσας τὸ βιβλίον ἐπὶ τῆς καθέδρας καὶ γονατίσας πλησίον αὐτῆς χαμηλῇ τῇ φωνῇ ἤρξατο νὰ προσευχῇται πρὶν ἢ κατακλιθῇ. Ἡσθάνθη ἑμαυτὸν κατησχόμενον, γνωρίζων ὅτι, καίτοι ἔλεγον ὅτι ἤμην Χριστιανός, εἶχον ὅμως ἀποσυρθῇ μὲ τοὺς συνταξιδιώτας μου ἵνα ἀναπαυθῶ ἀνευ προσευχῆς.

Ἐνωρὶς τὸ πρῶτὸν ἐξύπνησα ὑπὸ μεγάλῃς φωνῆς λαλοῦσης πρὸ τοῦ δωματίου. « Ἐ! τίνοις εἶναι τὰ φυλλάδια ταῦτα; » ἦτις ἠκροουθήθη ὑπὸ ἄλλων ἀπειλητικῶν καὶ βλασφημῶν φωνῶν. Ἐνεθυμήθην τὸν νέον ξένον, καὶ ἐστοχάσθην, ὅτι κατ' αὐτοῦ ἀπεινόντο αἱ ἀπειλαὶ αὐταί, ἀλλ' οὗτος ἡσυχῶς εἶπε. « Τὰ φυλλάδια ταῦτα, κύριε, εἶναι ἰδικά μου. Ἐχω ὀλίγα, ὡς βλέπετε, ἀλλ' εἶναι πολὺ καλὰ, καὶ ἀν θέλης, λάβε ἔν. Τὰ ἔφεραν εἰς τὸ πλοῖον ἵνα τὰ διανεῖμω, ἀλλ' ὅλοι ἦσθε λίαν ἐνησχολημένοι χθὲς τὸ ἑσπέρας. » Ὁ ναύτης γελάσας ἀπῆλθε χωρὶς ν' ἀποκριθῇ.

Μετ' ὀλίγον προσεκλήθημεν εἰς τὸ πρόγευμα. Ὅτε ἐκαθίσσαμεν περὶ τὴν τράπεζαν, « Πλοίαρχε, » εἶπεν ὁ νέος σύντροφός μας, « ἐπειδὴ ὁ Κύριός προβλέπει περὶ ὧσων χρειαζόμεθα, ἐάν οὔτε σεῖς, οὔτε οἱ ἐπι-